

φωτό αρχείου

Του Χρήστου Κυργιάκη

Εδώ και δύο μήνες η ζωή του έχει αναστατωθεί. Το μυαλό του δεν μπορεί να συγκεντρωθεί και νιώθει κάπως παράξενα. Ξυπνάει το πρωί γεμάτος ενοχές.

Τι τα θέλουν τώρα όλοι αυτοί και τα σκαλίζουν; Πέρασαν δύο χρόνια από το δυστύχημα. Χάθηκαν 57 αθώοι, όμως, πρώτη φορά συμβαίνει; Σάμπως πρόκειται να αποδοθεί δικαιοσύνη;

Από την άλλη σκέφτεται πως αν μέσα στους 57 ήταν και το δικό του το παιδί ίσως να μην μπορούσε να ησυχάσει μέχρι να βρεθούν οι ένοχοι.

Τα βράδια άρχισε να ξυπνάει και να πηγαίνει στα δωμάτια των παιδιών για να δει αν είναι καλά.

Κι αν τύχει τα παιδιά του στο μέλλον να μουν σε τρένο ή σε πλοίο ή σε λεωφορείο ή ακόμη και σε αεροπλάνο; Πώς είναι σίγουρος ότι κι εκεί δεν επικρατούν οι ίδιες συνθήκες; Έλλειψη ελέγχων και μέτρων προστασίας, ανθρώπινο λάθος, εγκληματικές αμέλειες για να αυξηθεί το κέρδος.

Όμως, δε γίνεται η ζωή του από δω και πέρα να κυλά μέσα στο άγχος και την ανασφάλεια, μην συμβεί κάτι στα μέσα μεταφοράς!
Στη δουλειά του πλέον περνάει δύσκολα. Η πίεση όλο και μεγαλώνει και ο μισθός δεν φτάνει ούτε για τα βασικά.

Δυσκολεύεται πάλι να πληρώσει τις δόσεις του στεγαστικού, διακοπές φέτος δεν το βλέπει να μπορέσει να πάει ούτε για λίγες μέρες. Ίσως αν είναι τυχερός και κληρωθεί σε κανένα από αυτά τα προγράμματα τουρισμού.

Το μυαλό του πάει να εκραγεί.

Το αυτοάνοσο τον χτύπησε ξανά. Στα χέρια, στα πόδια, παντού.

Ούτε σε μια θεατρική παράσταση δεν μπόρεσε να πάει και το κρασί το πίνει μόνος στο σπίτι του, χωρίς τις παρέες και τους φίλους του...

Τι τα θέλουν τώρα κι αυτοί οι γονείς και τα σκαλίζουν;

Παντού το τελευταίο διάστημα διαβάζει και ακούει το σύνθημα: «Δεν έχω οξυγόνο».

Μα κι εκείνος την ίδια ασφυξία νιώθει. Σα να του στερούν το οξυγόνο καθημερινά. Αλλά και τι να κάνει;

Κι εκεί που αποφασίζει να συνεχίσει να ζει τη ζωή του, ανοίγει την τηλεόραση και βλέπει υπουργούς γεμάτους υπεροψία και αλαζονεία να ειρωνεύονται τους γονείς των παιδιών που χάθηκαν στη σύγκρουση των τρένων πριν από δύο χρόνια.

Αυτοί οι ίδιοι, γεμάτοι πάλι με υπεροψία και αλαζονεία κοροϊδεύουν και τον ίδιο.

Βλέπει τη μισητή φάτσα τους και ακούει την ανυπόφορη τσιριχτή φωνή τους όταν βρεθεί σε νοσοκομείο ψάχνοντας για ανύπαρκτο γιατρό, όταν γυρνάει σα χαμένος στους διαδρόμους του σούπερ μάρκετ κάνοντας προσθέσεις και αφαιρέσεις για να ταιριάξουν οι τιμές με τα λιγοστά χρήματα που έχει στην τσέπη του και όταν τις κρύες νύχτες του χειμώνα δεν μπορεί να ζεσταθεί επειδή τα καλοριφέρ τα έχει κλειστά.

Είναι έτοιμος να αρχίσει το κάπνισμα, όμως ένα ακόμη έξοδο δεν θα το άντεχε.

Έφτασε η **26η του Γενάρη**.

Η μισή Ελλάδα βγήκε στους δρόμους ζητώντας να αποδοθεί δικαιοσύνη για το έγκλημα. Εκείνος ήταν με την άλλη μισή... Την άλλη μέρα στη δουλειά όλοι μιλούσαν για το πόσος πολύς κόσμος βγήκε στους δρόμους να διαμαρτυρηθεί. Δεν μίλησε με κανέναν.

Γυρνώντας στο σπίτι πήγε στα δωμάτια των παιδιών. Εκείνα έλειπαν. Πήρε στα χέρια του φωτογραφίες τους, αγκάλιασε τα ρούχα τους και σκέφτηκε πώς θα ήταν αν δεν τα ξανάβλεπε.

Βγήκε να πάρει τσιγάρα. Περπατούσε και το μυαλό του ήταν αλλού.

Έκανε να περάσει το δρόμο και άκουσε ένα απότομο φρενάρισμα. Το αυτοκίνητο πάτησε φρένο τελευταία στιγμή.

«Θα με πάρεις στο λαιμό σου βρε αρχίδι. Δε βλέπεις πού πας;»

«Άντε και γαμήσου βρε μαλάκα. Πήγαινε στο δρόμο σου και άσε με ήσυχο.»

Έφτασε στο περίπτερο αλλά τελικά δεν πήρε τσιγάρα.

Γύρισε στο σπίτι που τον περίμενε ανήσυχη η γυναίκα του. Δεν έβγαλε κουβέντα.

Μπήκε στο ίντερνετ και άρχισε να ψάχνει ό,τι ήταν σχετικό με το χαμό των **57** ανθρώπων στη σύγκρουση των τρένων.

«Ήταν δολοφονία», φώναξε μετά από ώρες. Μίλησε με τη γυναίκα του και της μετέφερε τις σκέψεις και τα συναισθήματά του. Κι εκείνη πάνω κάτω τα ίδια του είπε πως ένιωθε και σκεφτόταν.

Οι επόμενες μέρες κυλούσαν μέσα στην προσμονή.

Ετούτη τη φορά δεν θα έκανε πίσω, δεν θα καθόταν ήσυχος στ' αυγά του ούτε θα κρατούσε το στόμα του κλειστό.

Οι συνάδελφοί του στη δουλειά τον άκουγαν περίεργα. Ποτέ άλλοτε δεν είχε εκφράσει γνώμη και μάλιστα τόσο έντονα και επιτακτικά.

Όσο άκουγε στις ειδήσεις τους υπουργούς να απειλούν, να εκφοβίζουν και να ειρωνεύονται, άλλο τόσο οργιζόταν και ανυπομονούσε.

Η μέρα της μεγάλης συγκέντρωσης πλησίαζε.

Μετά την 28η Φλεβάρη, ένιωθε πως τίποτα δεν θα είναι το ίδιο και δεν πρέπει να είναι το ίδιο όπως και πριν.

Τη μέρα εκείνη ξύπνησε από το πρωί. Μαζί με τη γυναίκα του ετοιμάστηκε για τη συγκέντρωση. Μάσκες, μααλόξ, ελαφριά παπούτσια, γυαλιά, καπέλο και φόρμες. Τα παιδιά του βρίσκονταν ήδη στο δρόμο για το Σύνταγμα.

Κατά τις 10 το πρωί έφτασαν κι εκείνοι κοντά στην πλατεία. Ο κόσμος πολύς, αμέτρητος. Εκατοντάδες χιλιάδες κάθε ηλικίας. Είχε να το ζήσει από τα χρόνια των μνημονίων. Πάνω από δέκα χρόνια. Δέκα χρόνια απογοήτευσης και θλίψης.

Έπιασε τη γυναίκα του από το χέρι και προχώρησαν προς την εξέδρα των ομιλητών.

Το κορμί του όλο, πονούσε από την ορθοστασία και η φωνή του έκλεισε από τις φωνές και τα συνθήματα.

Τα χέρια του δεξιού του χεριού είχαν πιαστεί από το σφίξιμο της γροθιάς.

Οι ομιλίες τελείωσαν και ξαφνικά ακούγεται δίπλα του ένας ξαφνικός κρότος.

Το πρώτο καπνογόνο έπεσε. Μετά κι άλλο, κι άλλο και τελειωμό δεν είχαν.

Ο κόσμος άρχισε να υποχωρεί βρίζοντας και λέγοντας συνθήματα.

Κάποια στιγμή διαπίστωσε πως η γυναίκα του δεν ήταν δίπλα του.

Άρχισε να την ψάχνει. Μάταια. Ο κόσμος ήταν πολύς.

Στο δρόμο πάνω από την πλατεία, τα ΜΑΤ άρχισαν τη «δουλειά».

Έδερναν όποιον έβρισκαν μπροστά τους.

Είδε στη μέση του δρόμου στηριζόμενος σε μια πατερίτσα έναν ηλικιωμένο να στέκει όρθιος με υψωμένη τη γροθιά μπροστά στα ανθρωποειδή.

Ένας νεαρός έτρεξε να τον προστατέψει. Έπεσαν πάνω του οι ρόμποκοπ κι άρχισαν να τον χτυπάνε.

Χωρίς να το καταλάβει βρέθηκε στο σημείο της συμπλοκής. Ο νεαρός έμοιαζε με το γιο του, και ο ηλικιωμένος έμοιαζε με τον πατέρα του.

Την επόμενη στιγμή ήταν σίγουρος πως ο νεαρός ήταν ο γιος του και ο ηλικιωμένος ήταν ο πατέρας του.

Ένιωσε να βρίσκεται σε κατάσταση αμόκ. Δεν τον ένοιαζε παρά μόνο το πώς θα σταματούσαν να δέρνουν το νεαρό και τον ηλικιωμένο.

Στάθηκε όρθιος λίγο πιο πέρα. Πέταξε τη μάσκα που φορούσε και άρχισε να βρίζει τους ματατζήδες και να φωνάζει: **«Εδώ είμαι, χτυπήστε»....**

Όταν συνήλθε βρισκόταν στο κρεβάτι του νοσοκομείου.
Βαριές κακώσεις και ελαφριά διάσειση.

Έμαθε ότι η πατερίτσα του ηλικιωμένου τον έσωσε καθώς δέχτηκε εκείνη τη μεγαλύτερη μανία από το χτύπημα με το ρόπαλου του ανθρωποειδούς και όχι το κεφάλι του.

«Ένα εκατομμύριο κόσμος», του είπε η γυναίκα του που βρισκόταν δίπλα του.

«Ξόφλησαν οι κουφάλες, να τσακιστούνε να φύγουν», της απάντησε.

«Μόνο αν συνεχίσουμε», του είπε εκείνη σφίγγοντάς του το χέρι...